

Landsdeel, tvungen overføres paa den anden. Det, som vi maae have til Formaal, for at faae vor Stat til at hænge sammen, er, at vi bringe saalidt Evang tilveie mod de enkelte Landsdele som muligt. Der er een Evang, som vi maae bringe tilveie, og det er, at ingen administrativt Gjenforening tør finde Sted imellem Slesvig og Holsten; det er Grundlaget for vor hele nuværende Udvikling. Der er en anden Ting, som vi ogsaa maae holde fast paa, og det er, at vi her i Danmark ere $\frac{2}{3}$ af hele Staten og staae i alle Forhold, hvor vi ere fælles, i dette Forhold til andre Landsdele, men iøvrigt maae vi herfra lade udgaae saalidt Evang som muligt, og den ærede Krigsminister vil gjøre Staten en ganske umaadelig Tjeneste ved at tage disse Forhold under Overveelse og indskrænke sine Fordringer til Alt, hvad der er nødvendigt for at skaffe en Hærmagt tilstede, som kan støtte og opretholde Fællesstaten, men iøvrigt lade de forfjellige Landsdele komme til at yde deres Bidrag, som de bedst kunne. Den ærede Minister nævnte Indkvarteringsvæsenet som en Gjenstand, der under de nuværende Omstændigheder skaffer ham stor Ulempe og stor Ubehagelighed, og det kan jeg meget godt begribe, men det er maaskee den Uendelighed af Ubehageligheder, som dette fører med sig; der især har vakt hans Opmærksomhed for Faren ved en Adskillelse i Lovgivningen i saa Henseende. Den ærede Minister maa imidlertid lægge Mærke til, at Faren ikke vil hæves derved, at det inddrages under den fælles Lovgivning, men den vil hæves derved, at hver enkelt Landsdeel faaer den Lovgivning, som tilfredsstiller dens For nødenheder. Naar det først er blevet anerkjendt, at militair Qvarteer under visse Betingelser, i et vist Maal og under visse Forhold, skal ydes enten in natura eller ved Løse, — saa vil enhver Landsdeel kunne udfinde Lovsmidler, hvorved det kan tilveiebringes, men, naar det tilveiebringes saaledes, at Qvarteret, som jo er et Fællesanliggende, er saaledes beskaffent, som i Fælleslovgivningen er bestemt, at altsaa Enhver enten modtager Qvarteer in natura, eller den Godtgjørelse derfor, som ved Fælleslovgivningen er bestemt, saa kan det være

Krigsbestyrelsen ligegyldigt, om det tilveiebringes derved, at een Landsdeel overalt, i enhver større Commune, paa ethvert Troppested, bygger en velindrettet Caserne, hvor hver Mand kan finde sit Qvarteer, eller om en anden Landsdeel lader Mandfabet indkvartere omkring hos Borgerne. Derved kan Krigsbestyrelsen og Krigsvæsenet ikke lide det Mindste. Jeg taler naturligviis her om Fredstid; saasnart vi komme over paa Krigsbegivenhederne, saa maa der existere en Lovgivning, som indvømmer meget mere summariske Forholdsregler, og da vil det Dieblik være indtraadt, hvor Krigsministeriet maa kunne hjælpe sig selv. Alt, hvad der i saa Henseende er fornødent, er en skarp Adskillelse mellem Lovgivningen i Fredstid og Lovgivningen i Krigstid, og det maae vi her holde fast paa. Jeg maa endnu henlede Opmærksomheden paa een Ting. Vi have i en Række af Aar stadigt bevæget os i en Retning, som efter min Mening er fuldkommen begrundet i Forholdene og overordentlig nyttig; vi have søgt at afløse alle Naturalpræstationer med Dølsker i Pengebidrag, med forøget Besætning, og overladt til Vedkommende selv at skaffe det Fornødne til de Formaal, der skulde opnaaes. I denne Retning vil man ogsaa komme til at gaae frem med Hensyn til Krigsvæsenet; i den Retning er det lykkedes paa mangfoldige Steder at opnaae Alt, hvad der kan ønskes, uden Naturalpræstationer, og, naar det har været sat igjennem med Sikkerhed, Omhyggelighed og Fasthed i en ikke lang Række af Aar, saa har det vist ikke alene været mindre bebyrdende, men tillige mindre kostbart. Det er en Retning, som vi netop ved den nuværende Organisation ville komme ind paa. Militairvæsenet vil blive istand til og vil ogsaa finde Midlerne til at skaffe sig de fleste Ting selv og aldrig recurrere til Naturalpræstationer. Med Hensyn til Fouragevæsenet ere vi i Danmark komne over paa dette Gebeet, men der er endnu meget i denne Henseende at forbedre og at rette; der er endnu adskillige Ting, der kunne gjøres; men det skal inden saa Aar vise sig, at det er den rette Vej; ligesom jeg er overbevist om, at alle de, der tidligere have leveret in natura, allerede føle den Lettelse, som ligger deri, at